

Горобець і лисиця (болгарська казка)

Автор Невідомий

Одного часу горобець і лисиця були нерозлучними друзями. Куди лисиця біжить, туди і горобець летить.

— Братчик-горобчик, — говорить якось раз лисиця, — хочеш, давай разом посіємо пшеницю?

— Хочу, кумушка.

Посіяли пшеницю. Виросла вона, наспіла. Прийшла пора збирати врожай. Горобець з лисицею почали жати з самого ранку. Але ось сонечко припікати стало, а лисиця-то була лінива далі нікуди і надумала вона схитрувати.

— Братик горобчик, — каже, — ти жни, а я піду ось на ту гору, буду небо підпирати — боюся, як би воно не впало. Впаде небо — поламає нашу гарну пшениченьку.

— Іди, кумушка, — говорить горобець, а сам знову нахилився — жне собі та жне.

Зійшла лисиця на горбок. А тут якраз хмара виплила з-за гір. Сіла лисиця, підняла лапи — ніби хмару підпирає.

Горобець вижав ниву, прибрав снопи, підмів тік і каже:

— Іди, кумушка, давай молоти.

— Молоти ти, горобчик-братик, а мені й нині доведеться небо підпирати. Не то воно впаде та й вигубить нашу гарну пшениченьку.

Запряг горобець волів, обмолотив пшеницю, провіяв і кличе лисицю:

— Іди, кумушка, будемо пшеницю ділити.

— Йду! — кричить лисиця.

Прибігла. Взяла лисиця міру і каже:

— Ось тобі, горобчик, мірка, а мені належить дві мірки. Адже моя робота поважче твоєї — я небо підпирала. До того ж я тобі старшою сестрою довожусь.

Горобець проковтнув образу, забрав своє зерно і полетів додому. Побачив його пес і запитує:

— Ти що похнюпився?

Розповів йому горобець про своє горе. А пес розгнівався і каже:

— Проведи мене в житницю цієї лиси!

Привів його горобець до житниці. Пес вліз туди і зарився у зерно.

На інший день зібралася лисиця на млин — пшеницю молоти. Вона прийшла у свою житницю, стала згрібати зерно, бачить — з нього собаче вухо стирчить. Подумала лисиця: це щось їстівне — та і цап його зубами. А пес як вискочить, як кинеться на лисицю — розірвав вмить.

© Переклад Віктора Часника. 2021